

Udržovatel 2

Knižní seriál, část 5 (Pes z pekel).

Napsal: Martin Kolářek

Vyšli jsme ven. Paní Carmogi i farář stáli na zápraží. Chlapec oslovil svoji matku, ta se mu vrhla s pláčem kolem krku. Pak se otočila na mě: „Jak vám to můžu oplatit?“

„Stačí drobnost. Rád bych, kdybyste mi přestala zamlčovat informace a řekla mi po pravdě všechno, co budu chtít vědět o vašem druhém synovi, Pietrovi.“

Podívala se na mě trochu vyděšeně. Pak poslala syna dovnitř, aby tam počkal. Když za ním zapadly dveře, poodešli jsme kousek dál.

„Proč vás zajímá Pietro?“ zeptala se, „je to moc hodnej kluk, nikomu nic neudělal. Určitě nemá nic společného s tím posednutím.“

„To netvrdím. Dostaly se ke mně informace, že ho místní podezírají z čarodějnictví.“

„To ano, ale přece si nemyslíte, že... dala bych vlastní duši za to, že...“

„Nechte toho zaklínání,“ zarazil jsem ji, než začne vytvářet zbytečná energetická propojení, „Já ho nejdu ani zatknout, ani upálit. Naopak, chci ho zachránit před davem vystrašených vesničanů.“

„To je dobře, děkuju vám...“

„Řekněte mi, kde je teď?“

„To kdybych věděla, velebnosti. Utekl.“ Podíval jsem se jí zpříma do očí. Zdálo se, že mluví pravdu.

„Utekl? Proč?“ Odpověď jsem samozřejmě znal, ale potřeboval jsem, aby bylo oficiálně známo, že ji znám.

„Ze strachu před nimi.“

„Před vesničany?“

„Ano.“

„Utekl už někdy dřív?“

„Před šesti lety. Vrátil se teprve nedávno.“

„Kdy?“

„Asi... před dvěma týdny,“ soukala ze sebe neochotně, pak rychle dodala: „Možná míň.“ Snad doufala, že si naprosto zjevné souvislosti nevšimnu.

„Tedy ve stejné době, kdy váš druhý syn upadl do těch těžkých záchvatů...“

„Přece si nemyslíte, že to má souvislost?“ snažila se matka ochránit svého syna.

„To by mě právě zajímalo.“

„Pietro by mu nikdy neublížil. Je to jeho bratr. Má ho rád.“

„Netvrdím, že za to nutně může Pietro, jen přemýšlím o souvislostech. Kdy ho začali podezírat?“

„Vlastně už od narození. Oba moji synové se narodili v košilce.“

„V košilce?“

„Měli kolem sebe při narození zbytek placenty. O takových dětech se má zato, že z nich budou čarodějové nebo benandanti, co proti čarodějům bojují.“

„To je nějaká místní legenda? Jak proti nim bojují?“

„Na soubojích. Vždycky o čtvrtední noci za úplňku se vydávají někam na louku a tam spolu bojují. Po vesnici se rozneslo, že tam někdo Pietra viděl, že byl s čaroději.“

„Kdo ho viděl?“

„Nějací benandanti. Ale já je neznám, nikdo vám neřekne, že je benandant. Znají se jenom mezi sebou. Ale někdo z vesnice mezi nima určitě je.“

„Proč neobvinili i vašeho druhého syna?“

„Obvinili. Ale na souboji ho nikdo neviděl. Lidé z vesnice si myslí, že ho Pietro nutil, aby šel bojovat taky, ale on to odmítl, a tak na něho Pietro seslal zlé síly. A že teď přišel znovu, aby ho konečně přesvědčil.“

„A když odolával, seslal na něj Pietro ještě horší záchvaty. Myslím, že už tomu začínám rozumět.“

„Ale tak to určitě nebylo! Pietro je moc...“

„Promiňte, špatně jsem se vyjádřil. Řekl jsem, že začínám rozumět logice obvinění, ne, že si myslím, že to tak opravdu je.“

„Aha... tak to jo. Víte, nemám to tady lehké. Jednoho syna mi odsoudili a druhého mají za hrdinu. Strašně bych si přála, aby nechali na pokoji oba dva. Nechci mít doma ani světce, ani čaroděje. Chci mít svoje dva syny.“

„Proč se vlastně vrátil?“

„Přece aby mohl být s námi. Stýskalo se mu. Jenže ti blázni ho zase vyhnali.“

„Aha, jistě, to zní rozumně.“ Snažil jsem se ženu uklidnit, ačkoliv nemůžu říct, že jsem byl zcela přesvědčen o Pietrově nevině. Bylo to příliš mnoho náhod najednou. On sám mi řekl, abych první čtvrteční noc v měsíci sledoval myš, co bude odcházet z vesnice. A to je přesně noc, kdy mají probíhat souboje. Rozhodně zde byla souvislost. Informace mi hučely v hlavě, aniž bych je byl schopen složit v rozumný celek. Nikdy mi příliš nešla syntéza. Na to byla dobrá moje sestra. Ano, nechám faráře, aby mě provedl po zbývajících úkazech, a pak vyrazím za Isabelle na poradu.

Farář mě vedl dál po vesnici, směrem na západ. Následující zastávka byla v rozbořeném mlýně.

„Co je tady za problém?“ zeptal jsem se.

„Několik lidí přísahalo, že tady straší. Prý slyšeli rány a vytí.“

„Vytí?“

„Ano, psí vytí. A prý viděli obrovského černého psa se třemi hlavami.“

„A nemohli tam prostě jenom vidět nějakého psa z vesnice a zbytek si dobájit?“

„To jsem jim říkal taky. Ale přísahali, že byl strašidelný a jak se objevil, tak zase zmizel. Bylo jich už tolik, že to můžu těžko přehlížet. Třeba je to celé nesmysl, ale byl bych moc rád, kdybyste se na to podíval.“

Vešli jsme do rozbořeného mlýna. Naše kroky vířily stoleté nánosy prachu, ležící na hliněné podlaze. Za okny se ozýval hukot vody, jak se valila skrz rozlomené a nehybné mlýnské kolo.

„Budete chtít zase pracovat sám?“ zeptal se farář.

„Bude to tak lepší,“ odpověděl jsem.

Farář odešel ven. Chvíli jsem se rozhlížel a pak vyrazil do sklepa, z něhož jsem cítil silnou energetickou stopu. Schody vedly do místnosti, v níž kdysi ozubená kola převáděla energii z kola na mlýnský kámen.

Byl tam. Velký, světle hnědý pes s plandavýma ušima. Spal za velikou hřídělí. Vesničané měli pravdu, nebyl to obyčejný pes z masa a kostí. Jednalo se o astrální bytost, jakými se to tu hemžilo. Normální lidé by jej vůbec nevnímali, ale obyvatelstvo vesnice se zřejmě v průběhu času stalo v tomto ohledu neobyčejně senzitivním. Jejich strach však podobu psa pozměnil. Tohle rozhodně nebyl žádný trojhlavý černý strážce podsvětí.

Jemně jsem jej probudil. Vyskočil na všechny čtyři, začal vrčel a pokusil se opticky zvětšit. Pak mu ale došlo, že to na mě nepůsobí, a přestal. Jeho inteligence byla nižší, než lidská, ale rozhodně vyšší, než psí. Pochopil nejen, že jej neohrožuji, ale také, že nejsem člověk.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal jsem se ho.

Neodpověděl mi. Tedy, aspoň ne slovně. Poslal mi jakousi informaci, z níž jsem rozkódoval pouze obraz letícího psa. Komunikoval na zcela jiné úrovni, než já. Ne slovně, ale obrazy. Když vyslal informaci „letící pes“, tak se všim, co k němu patří- s naježenou srstí a strachem, že spadne a zabije se. Dekódovat z takového chaosu podstatnou informaci by bylo pro mě nemožné. Dokázal jsem obraz chápat a cítit, ale ne s ním jakkoliv pracovat.

A pak mě napadlo, jak na to. Vytvořím prostředníka. Stáhnul jsem z okolí co nejčistší energii, jakou jsem mohl získat, a postavil ji mezi nás. Na jedné straně jsem ji navázal na jeho obrazy, na straně druhé na moji úroveň informací. Uprostřed jsem vytvořil doslova televizní obrazovku, na níž se budou přehrávat obrazy, které vysílá. Za obrazovkou bylo jádro, které mělo informace přeložit na obrazy a zpět. Pak jsem prostředníka spustil.

Výsledek nebyl přesvědčivý. Informací bylo tak moc, že se vzájemně bily a obrazy se překrývaly. Znovu jsem tedy upravil prostředníka. Část obrazovky jsem vymezil pro události, část pro emoce. Zbytek informací jsem nechal odfiltrovat.

Před mýma očima se začal odehrávat příběh. Pes běhal po pastvinách kolem stáda ovcí. Pomáhal pastevcům, aniž by ti o jeho existenci věděli. Ostatní psi jej viděli, ale tolerovali jej. Nebojovali s ním o teritorium, nebyl pro ně sokem. Naopak, pomáhal tam, kde na to místní psi nestačili, ale jakmile se práce ujali, přenechal jim ji a zmizel. Viděl jsem scénu, v níž jedna ovce utekla na skálu a zůstala trčet na výstupku, na němž se nemohla ani otočit, natož se vrátit zpět. Tehdy k ní pes přišel, pomohl jí otočit se a navedl ji nebezpečnou cestou zpět ke stádu. Pastevci nevěřili svým očím a chytrá ovce byla ještě dlouhou dobu tématem debat v místní hospodě. Pes byl v té době velmi šťastný.

Obraz se však změnil. Od obzoru se blížil vír. Jakési astrální tornádo, které vysávalo z okolí všechny jemnohmotné bytosti. Pes se snažil utéct, ale bylo to marné. Tornádo dorazilo až k němu, zvedlo jej ze země a uvěznilo ve svém nitru, současně s ostatními bytostmi z okolí. Teď jsem uviděl ten obraz, který mi poslal na začátku, ten s letícím psem. Neviděl moc kolem sebe, jen proudy energií a kapky deště, které nerušeně padaly k zemi, nesený jen lehkým větrem. Měl strach. Velký strach.

Pak začal náhle velmi prudce klesat. Tornádo zesláblo a on padal nekontrolovatelně k zemi. Další obraz ukazoval mlýn, v němž jsme se právě nacházeli. Byl nešťastný a vystrašený. Zalezl do mlýnice a klepal se strachy. Když pak přišel někdo z vesnice, snažil se jej zahnat. Nevěděl, proč ho sem přivedli, a bál se, že to bylo proto, aby mu ublížili.

Řešení bylo naprosto samozřejmé. Poslal jsem mu informaci, že jej pošlu zpět na pastvinu, z níž byl tak násilně odnesen. Zřejmě pochopil, protože mi poslal obraz až kýčovitě šťastného psa, který běhá po nepřírozně barevné louce. Zřejmě si už stačil svoji minulost značně idealizovat. Uchopil jsem jej svým vědomím a vyrazil směrem, kterým mě vedla intuice. Samozřejmě jsem se nemýlil a dopravil jej přesně na místo. Zavěťřil stádo a šťastně se k němu rozeběhl. Chvilí jsem se díval, jak metá šťastně kotrmelce, společně s několika psy, kteří byli z jeho návratu také nadšení. Pak jsem se vrátil do mlýnice a vyšel ven, kde na mě čekal farář.

„Tak co, bylo tam něco?“ zeptal se nedočkavě.

„Bylo.“

„Vážně? Strašidlo? Pes? Cerberos? Poslal jste ho do hlubin pekelných, kam patří?“

Jednoduchost jeho uvažování mě částečně pobavila a částečně znechutila.

„Jak víte, že patří do hlubin pekelných?“

„No, když je to pekelný pes?“

„Jak víte, že pekelný? Píše se v Bibli něco o pekelných psech.“

„No... někde v Apokalypse, myslím? Takže to nebyl démon?“

„Ne. Jenom nešťastná duše, která se ztratila.“

„Bloudící duše?“

„Ano.“

„Takže to býval člověk?“

Naše vnímání jako by se odehrávalo ve zcela jiném vesmíru. Možná bych si měl vytvořit podobného prostředníka pro komunikaci, jako předtím se psem.

„Proč člověk?“ zeptal jsem se.

„No,“ farář se zdál nejistý, „přece jen lidé mají duši.“ Díval se na mě dost podezíravě, zřejmě mu přišlo podivné, že člen Svatého oficia nesdílí stejný pohled na věc. Chtěl jsem mu říct něco o zneužívání přírody, o tom, jak jsou zvířata redukovány pouze na stroje na výrobu masa. Ale nejen, že by to nic nezměnilo, navíc by to ohrozilo moji misi.

„Podívejte,“ řekl jsem nakonec, „ať koncily řekly cokoliv, já jsem především praktik. Byla tam nešťastná duše, která vypadala jako pes. Pokud to byl původně člověk a vzal na sebe podobu psa, je to jeho volba. V tom případě by ode mě bylo neuctivé chovat se k němu jako k něčemu jinému, dokonce i snažit se zjistit, co byl předtím. Získal jsem si jeho důvěru a pomohl mu odejít tam, odkud přišel.“

„A on... jen tak odešel?“

„Ano.“

Farář pokrčil rameny: „Máte pravdu, asi bych vám opravdu nebyl nic platný. Práce exorcisty je zjevně úplně jiná, než jsem si představoval. Nikdy by mě nenapadlo vymýtat duchy tak, že si získám jejich důvěru.“